

Arne Larsen: Det, der kalder mig frem, er den diskussion, der nu pludselig opstår i relation til loven om omnibus- og fragtmandskørsel. Vi har tidligere i det høje ting behandlet det problem, at en privat koncessionshaver mister sin koncession, fordi det offentlige ønsker at overtage den, og spørgsmålet er, hvordan man så skal behandle dette menneske, som måske har investeret store summer i sin forretning. Det er helt klart, at der her er et problem. Men at gennemføre en generel lovbestemmelse om, at der til hver en tid skal ydes erstatning i sådanne tilfælde, vil jeg anse for meget, meget betænkeligt. Det materiel, der måtte være til stede, når en privat koncessionsindehaver skal afgive koncessionen til det offentlige, kan jo være så ringe, så nedslidt eller så umoderne, at ingen offentlig instans kan ønske at overtage det. Og det kan vel ikke være meningen, at det offentlige i sådanne tilfælde skal påtvinges noget materiel, som praktisk taget intet er værd.

Jeg mener altså, der må skelnes i de enkelte sager, og at man må tage nøje stilling til, hvad det er for noget, der tilbydes, hvad det er for en forretning, der skal overtages, og om der er rimelighed for at yde en eller anden form for erstatning.

Problemet bør nok tages op i forbindelse med denne kommissions arbejde.

Ministeren for offentlige arbejder (Horn): Samtalen med rutebilejerforeningen drejede sig om det forhold, som det ærede medlem hr. Arne Larsen nu sidst var inde på. Det er ganske naturligt, at man føler, at man må varetage medlemmernes interesser. Derfor kan jeg sige til det ærede medlem hr. Holmberg, at disse ønsker naturligvis må tages op, og det er en ting, som kommissionen måske også kunne kigge lidt på; det står kommissionens medlemmer frit for, hvad de vil drage ind i diskussionen, og hvis medlemmerne ikke tager det op, vil man måske fra ministeriet for offentlige arbejder bede om at få spørgsmålet drøftet, ligesom vi måske kunne finde på at bede om, at kommissionen drøftede en række andre spørgsmål.

Jeg kan være enig med det ærede medlem hr. Arne Larsen i, at sådan uden videre at give erstatning, fordi en mand ikke længere kan beholde sin koncession, uden videre at

betale dyrt — eller måske mindre dyrt — for noget mere eller mindre godt materiel, det kan der naturligvis ikke være tale om; der må ske en passende afvejning af, hvad der er en rimelig behandling af borgerne; det må være det grundlæggende, når man skal tage stilling i sådanne spørgsmål.

Med hensyn til prioritetsrækkefølgen ligger det sådan — og dér forstår jeg vi er enige — at Store-Bælt stadig væk er nummer 1. For at der ikke skal opstå misforståelser — dette har jo før givet anledning til spørgsmål her i tinget — vil jeg gerne sige, at i de tilfælde, hvor jeg har udtalt mig om prioriteringen i relation til en fast forbindelse over Øresund, har det stået i forbindelse med, at der kan blive skabt en ganske ny situation i forholdet mellem os og Sverige, idet spørgsmålet om en eventuel lufthavn på Saltholm kommer stærkt ind i billedet. Det er i det perspektiv, jeg har givet udtryk for, at det ikke kan udelukkes, at folketinget kunne blive stillet over for det spørgsmål, om man skulle ændre prioritetsfølgen. Den mulighed kunne opstå, hvis svenskerne f. eks. kom og sagde til os i Nordisk Råd: nu skal vi have den faste forbindelse lavet. I så fald kunne vi vel ikke fra folketingets side nægte at drøfte det spørgsmål, drøfte vilkårene. Men jeg synes, det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde, at vi behøver ikke nu at afgøre denne rækkefølge, heller ikke når vore svenske kolleger nu og da spørger os: hvordan er det egentlig, står I stadig væk fast på det standpunkt?

Til det ærede medlem hr. Niels Westerby vil jeg sige: diskussionen om partirepræsentanterne kunne vi fortsætte længe. Vi ved godt, at der kan opstå vanskeligheder. Vi ved, at nogle siger: partierne har på forhånd truffet beslutninger og er bundet, når der har været politikere med i en kommission. Nu er det jo reelt ikke sådan, for de politiske medlemmer af kommissionen plejer altid at fremholde, at nok er de med, men det betyder ikke, at deres parti er bundet. Jeg vil da også sige, at selv om en gruppe vælger repræsentanter ind i en kommission, ville det ikke være rimeligt, at gruppen skulle være bundet af et kommissionsmedlem, som ud fra den viden, han skaffer sig i kommissionen, skønner, at det og det vil i og for sig være en fornuftig placering. Jeg tror,